

เทศน์หลังฉันจังหัน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้เดินอย่างกับหมาบ้าเลย เหงื่อซกเลย เพราะคนงานมันไม่รู้เรื่อง มันไปจุดต้นไม้แล้ว ไปจุดสายไฟ เฉพาะสายไฟตรงนี้ ๑ แขน แล้วไอ้หม้อแปลง ๑ แขน เฉพาะไฟจะเอาขึ้นไปวิฑู เฉพาะไฟนะ สายไฟที่ลงไปนี่เป็นล้าน แล้วมันไปจุดของกุ๊ตติ้ง โอ้โฮ! เหงื่อซกเลย เห็นตั้งแต่เมื่อคืน โอ้โฮ! ซ็อกเลย ตอนเย็นไปตรงน้ำไปเห็นเข้า อ้าว! ใครมาจุดต้นไม้ตรงนี้วะ คนงานไม่รู้เรื่อง ตั้งแต่เมื่อคืนนอนไม่หลับ เมื่อกี้ให้ไปจุดจุดเจอแผลหนึ่ง สะใจชิบหายเลย

รักษานะ รักษาอยู่คนเดียว ลองให้เขาไปดูซิมันมีแผล มันเหมือนอันใน เณรห่มองมันไป จุดปลุกพริก มันก็ไปสับโดนเข้าเฉยๆ พอใช้ไปเรื่อยๆ ไฟดับหมด ก็ไปโทษเขาว่าต่อไฟให้ไม่ดี ให้สุขภาพเขามาดู เขาบอกเขาจุดให้ดูเลยนี่แผล แล้วใครจุด เณรห่มอง

แล้วนี่จุดอีกแล้ว สั่งแล้วสั่งอีกเลยนะ ไอ้ที่ปักแนวสายไฟ อย่าเข้าไปใกล้ อย่าเข้าไปใกล้ นี่ จุดลงไปเลย คร่อมลงไปเลย

เขาวนปัญญาของคน วุฒิภาวะ อย่างพวกเรา คูสิ เราเป็นคนทำเอง เราถนอม โทษนะ ยิ่งกว่าลูกอีก กูไปเดินเฝ้าอย่างกับยามเลยนะ เข้าตรวจเย็นตรวจนะ เมื่อก่อนตอนเย็นไปเจอเข้า ซ็อกเลย เมื่อคืนก็นอน ไอ้ยายอยู่ตรงนี้ไม่อยากไปปลุกมัน เมื่อคืนทั้งคืนนอนคิดว่าจะ โคนไม่ โคน เมื่อกี้ให้เอาออกเลย ให้เขาเอามือคู่ลงไป เจอแผล แต่ฉนวนมัน ๓ ชั้นไง

ท้อเอาไว้เวลาจำเป็น ท้อเป็นบางส่วน ตรงนี้มันฝังมา แล้วต้นไม้ก็ปลูกอยู่ แล้วคนของเรากันเองก็สั่งแล้วสั่งอีก ฝังนู่นคราวที่แล้วไปเจอ ไอ้สารวยชุด แหม! พิวส์ขาดเหมือนกัน ไปเรียกมัน

มาซิ ใครพูด ตำราย หนูกะ แล้วพูดทำไม ก็นี่กว่าพูดสั้นๆ...๗ แสนนะมึง ญี่ต้องระวังเต็มทีเลย แล้วระวังไว้เพื่อใคร ถ้าวิทย์ออกมาแล้วมันเพื่อใคร ก็เพื่อพวกมึงนะ เพื่อกูหรือ

เวลาเอ็ดเวลาว่าก็หาว่าดูๆ ก็มันไว้ใจไม่ได้ ถ้ามันไว้ใจได้นะ มันจะปล่อยได้ คูติ ทำอะไร ไม่ปล่อยให้ใครเลย รับผิดชอบเอง เพราะเราสังเกตนะ จะใช้คน ไม่ใช่อวดคนะ กับพระก็สังเกตดู อยู่เขาตั้งใจคืออยู่แต่พอบอกไปอย่างนี้เขาทำผิด รู้เลยว่าสติไม่ดี ถ้าพวกทำงานกับเรานะ ทำแล้วไม่ผิดเลย อันนี้ใช้ได้ ถ้าบอกว่าผิดครั้งหนึ่งก็พอทน สังเกต อย่างนะ ระวังนะๆ จิตลอคนะ คิดดูขนาด เราจิตลอคมันยังผิด ถามว่าทำไม ลืมครับ ถ้าอย่างนี้บ๊อบ งานใหญ่ใช้ไม่ได้ งานที่ไว้ใจ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ใช้ไม่ได้ แล้วมันเป็นอย่างนี้หมด เวลาใช้งานไปให้ทำอย่างนั้นนะ ไม่ผิด ไม่เป็นไร

พอมันผิด ผิดเพราะอะไร บางทีสั่งแล้วทำไมไม่ทำ ลืมครับ จบเลย มันถึงพูด มันคนไหน ตรงนี้คือการพิสูจน์คนว่าคนนี้นั้นมันใช้ได้ไม่ได้ มันจะพร้อมหรือไม่พร้อม ถ้าพร้อม เราก็ค่อยๆ ปล่อยมือมาเรื่อยๆ เหมือนกับให้รับผิดชอบไปเรื่อยๆ ไซ้ใหม่ แล้วก็ปล่อยให้เขารับผิดชอบมาเรื่อยๆ ไซ้ใหม่

นี่มันปล่อยไม่ได้ ลืมครับ โอ้โฮ! ถ้าปล่อยก็พังนะสิ ก็ปล่อยไม่ได้ ต้องดูแลเอง ถ้ามันปล่อยได้มันก็จะปล่อย นี่ฝึกคน

แล้วบางคนก็พูด โทษนะ พระเต็มวัด คูติ โยมเต็มไปหมดเลย แล้วให้มันไปทำมันก็คอยหาตั้งค้มาแก้ คอยหาตั้งค้ไว้เลยนะ เอาไปซ่อม แล้วเวลาคนมา ทุกคนจะมาช่วยเหลือๆ ช่วยเหลืออะไร นี่ขนาดเผ่านะ เราเผ่าเอง แล้วคอยดูแล แล้วสั่งแล้วสั่งอีก สั่งจริงๆ แล้วถ้ามันผิดนะ อย่างถ้า น้ำเขาไปทำแตก เราให้อภัย เพราะว่าอะไรรู้ใหม่ เพราะว่าท่อเอสลอนมันไม่ก็ตั้งค้ แล้วมันทำได้ง่ายๆ แต่สายไฟนี่มันไม่ได้ เพราะไฟมันกระตุก ถ้ามีการต่อแล้วไฟมันกระตุกแล้วคอมพิวเตอร์ใช้ไม่ได้ เพราะคอมพิวเตอร์ตัวที่แล้วพังไปแล้วเพราะไฟมันตกใจ

เวลาเราพูดนี่นะ พูดจริงๆ แล้วเรามีเหตุมีผลอยู่แต่เราอธิบายไม่ไหว บอกอย่างไรก็ต้องคืออย่าง ที่นี้คนเรานะ “ไม่เป็นไร” ยิ่งใกล้ชิดนะ “โอ๊ย! ท่านเมตตา” กูปวดหัวฉิบหาย “ท่านเมตตา ท่านไม่ว่า ท่านเมตตา” มึงเอาจีมาป้ายกูกี้แล้วนะ แต่ไม่รู้ว่าจะมึงเอาจีมาป้ายกูนะ “ท่านเมตตา ท่านยังมีคุณธรรมท่านยังต้องเมตตาใหญ่” มึงไม่รู้หรือว่ากูกำลังจะบ้า มึงไม่เห็นหรือนี่ ฟิวส์กู่จะขาดอยู่ที่นี่ มึงรู้ใหม่

“ท่านเมตตา” มันคิดมุกกลับ ที่ว่าพระองค์เมตตาหมด แล้วเมตตาที่ต้องเมตตาสิ่งที่ถูกต้อง
 สิ เมตตาในสิ่งที่ลึกลับ ไม่ใช่เมตตาสิ่งที่เสียหายสิ เราเองต่างหากเราต้องฝึกต้องฝน เราพูดให้ฟังว่า
 บางทีมัน โอ้โฮ! เสียงดัง ก็มันหวังตรงนี้ มันพลาดได้ พอพลาดก็เหมือนเด็กเลย เด็กมันจะมี
 อุบัติเหตุ เราพูดกับมัน “เฮ้ย! หนูอย่าไป” มันไม่ฟังหรอก ต้องเสียงดังๆ ต้องตะคอกมัน มันจะได้
 หยุด ใอนี้ก็เหมือนกัน ขนาดเบรกขนาดนี้ เฝ้าแล้วเฝ้าอีก เสียใจ เสียใจมาก เพราะมันของอยู่ ไม่ใช่
 ว่ามันอยู่ลึกลับนะ ก็อยู่หน้ากูนี่ แล้วชุดตรงนี้

ทีนี้เพียงแต่มาขอร้องถึงความรู้สึกเขา คือคนหยาบคนละเอียดใจ คูการเกิด เราพูดบ่อนะ
 หลวงปู่มัน หลวงตา ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ ไปเกิดที่ไหน เกิดในชายทุ่งชายป่าทั้งนั้นเลย
 ทำไมไม่เกิดในเมือง เกิดชายทุ่งชายป่า เพราะเกิดแล้วมันประเทศอันสมควรไง เพราะพ่อแม่อยาก
 ให้บวชอยู่แล้ว พอพื้นฐานสัมมาทิฐิ คุณิ บางทีอ่อนวอนให้ลูกบวชเลย นี่มันก็เป็นบุญเป็นกรรม

ดูอย่างหลวงมัน หลวงปู่มันบวชเป็นเณรแล้วพ่อแม่มาขอให้ออกไปก่อน ไปช่วยทำงาน
 อยู่ ๒-๓ ปี แล้วก็มาบวชใหม่ แต่หลวงตาท่านไม่ยอมบวช มันเป็นเวรเป็นกรรมตั้งแต่ของเดิมด้วย
 แล้วมาปัจจุบันนี้นะ หมอลำมันร้องวันนี้นะ เราเห็นเลย หมอลำมันไปร้องอยู่นั้นนะ บอกว่า
 เพื่อนอยากบวช แต่ไม่ได้บวช แต่ท่านไม่ยอมบวช ต้องบวช แล้วไม่บวชเพราะอะไร เพราะกำลัง
 รักสาว หมอลำมันร้องแล้วท่านก็ฟังด้วย โอ้ย! ขายหน้ากันอย่างนี้เลยนะ ท่านพูด เราดูในทีวี

สุดท้ายแล้วถ้าพูดถึงนะ ถ้าไม่มีบุญมีกรรมมันก็ต้องมีครอบครัวยุไป แต่เพราะนี่หนึ่ง เพราะ
 พ่อขอให้บวช แล้วก็ไปคิดอยู่ ๓ วัน สุดท้ายแล้วท่านถึงบวช พอบวชก็บวชว่า ๒ ปีจะสึก
 วางเป้าหมายว่า ๒ ปีสึกไปอ่านพระไตรปิฎกเข้ามันละเอียดใจ เพราะของเดิมมันเต็มที่อยู่
 แล้ว มันสร้างมาเต็มอยู่แล้ว ถ้าอะไรสะกิดแล้วมันจะออก ก็เลยตัดสินใจว่าอยากปฏิบัติไปสวรรค์
 ที่แรก ท่านพูดเอง พออ่านๆ ไป อยากไปนิพพาน นี่เราไปเกิดชายป่าชายเขา ประเทศอันสมควร

มุกกลับ เวลาพรานป่าอยู่ในป่าออกล่าสัตว์ ออกมาสัตว์ ออกหาสัตว์มาเป็นอาหาร เวลา
 สัตว์มัน โคนยิงมันอาฆาต มันอาฆาตมาดร้ายนะ มันก็ตามมาเกิดในที่อง พอมาเกิดในที่อง พวกนี้
 พวกภูมิต่างๆ มันมาเกิด พอเกิดขึ้นมามันก็ทุกข์ยาก แล้วภูมิปัญญาอย่างนั้นนะ เหมือนกัน เราดูสิ
 เราเกิดกันในเมือง คนที่มีปัญญาก็มี แต่บางคนทำไมสมองที่บั่นก อันนี้มันของเดิม เราถึงย่ำบ่ย
 ว่าพันธุกรรมทางจิต การตัดแต่งพันธุกรรม การสร้างบุญกุศล แล้วจิตดวงหนึ่งมันก็มีอย่างนี้ มันมี
 เกิดมีตาย มันเปลี่ยนแปลงมาตลอดเวลา

แล้วพออย่างนี้มันซื้อบื้อ ก็คือคิดอย่างเดียวกับเราปรารถนาดี แต่มันไม่มีข้อมูลไง ไม่รู้ว่าปรารถนาดี เราจะทำถูกทำผิด แล้วใช้แต่คำว่า “ปรารถนาดีๆ” เจตนาดีมันผิดได้ เจตนาคนดี คุณติ ขั้บรด เราตั้งใจขั้บรดจะตาย เวลาหลับในวูบเดียวไปเลย พอหลับในวูบเดียวไป ชีวิตเรานะ เพราะมันวูบเดียว ไอ้นี้ก็ปรารถนาดีๆ

เรามองตรงนี้ นี่เป็นบทเรียนอย่างมาก แล้วตานี้ก็คือมาก เพราะไอ้ยามันบอกเิงว่าสั่งอะไรไปก็ทำประสาเขานั่นแหละ ซื้อบื้อไปอย่างนั้นนะ แต่เขาไม่คิดถึงความเสียหาย ถ้าใครรู้สึกว่ามันเสียหาย เขาจะไม่ทำอย่างนั้น มันพลาดไปทำไม

ทีแรกเราจะว่าเป็นไอ้ยา เราจะบอกมัน ต้นไม้ ๒-๓ ต้นนะ เ็งมาแลกเปลี่ยนกับสถานีวิทย์ แล้วประโยชน์มันขนาดไหน ต้นไม้มันก็มีประโยชน์นะ ยอมรับว่าเราก็รักต้นไม้ เรารักต้นไม้มาก เห็นต้นไม้แตกใบอ่อนนี่ชื่นใจนะ เวลาไปดูต้นไม้ชอบดูเวลามันแตกใบอ่อน เหมือนชีวิตใหม่ เวลามันผลิใบอ่อน แหม! สุขมาก ชอบมาก เวลามันแตกใบอ่อน แล้วเวลามันหลุด ใบอ่อนบางที่มันก็ติด บางที่มันก็หลุด ไอ้หลุดมาก็ แหม! เสียตาย

แต่เราคิดว่าต้นไม้ ๒-๓ ต้นกับคนนะ วิทย์มันออกไป เสี่ยงธรรมที่หลวงตาว่า แม้แต่เงินยังไม่มีค่าเท่าธรรมะเลย ธรรมะมันออกไปทางวิทย์ อันนี้เราต้องรักษา ประโยชน์มันมากกว่าเยอะนัก พอประโยชน์มันมากกว่าเยอะนัก เราก็กต้องดูแลตรงนี้ เข้ามาใกล้มันไม่ได้ ไอ้นี้เข้ามาเพื่อจะแลกเปลี่ยนกับต้นไม้ ๒-๓ ต้น ไปขุด ไปปลูก ไร่ประโยชน์เลย ไร่ประโยชน์มากๆ ถ้าคนคิดเป็นมันจะไม่เข้าไปยุ่งอย่างนี้

ลงทุนลงแรงนะ เวลาไปเที่ยวไปชูดงค์กัน เวลาอยู่ด้วยกันมันเป็นภาระ มันเป็นภาระ มันเป็นความกังวล ต้องคอยดูแลคอยดูแลอะไร ก็อยากจะให้มันดี ปัญหามันจะเกิดไปตลอดไป เพราะอยู่กับคน แล้วเวลาคนเข้ามาก็ต้องฝึกใหม่ เหมือนบ้านโยมเลย ได้คนใช้ใหม่ต้องฝึกมันหน่อย แล้วพอมันเป็นมันก็ออก คนใช้ใหม่ก็มาอีกแล้ว ไอ้นี้ก็คนงานใหม่เข้ามาที่ปวดหัวทุกทีเลย

วัดมันใหญ่ เรื่องข้างนอกนะ แล้วถ้าเรื่องข้างในอีกล่ะ เรื่องข้างในก็สั้ปบายะ ทำให้มันสมควร แล้วประสาเรา เมื่อก่อนเราจะไม่เอาอะไรเลย ถามไอ้โศติ เมื่อก่อนน้ำก็จะใช้รอกดึงเองอะไรเองหมด เพื่อจะให้มันมีข้อวัตร เพราะเรารู้ว่าข้อวัตรมันฝึกคน

ทีนี้พออยู่มาๆ เพราะเราดูเลย ดูหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นอยู่ในกรอบตลอดเลย แล้วพอมานหลวงตา หลวงตาท่านพยายามจะรักษากรอบไว้ อยู่ในกรอบตลอด พระป้านี้ แล้วสุดท้ายท่านพูดอย่างนี้ บอกว่าไอ้โทรศัพท์มือถือ ไอ้วิทยุ ทีวี หนังสือพิมพ์จะฆ่าพระ แต่ก็มีข้อยกเว้น วัดเรามีไว้ อันหนึ่งเอาไว้ประสานงาน คือมันปฏิเสธเทคโนโลยีไม่ได้ เดียวนี้เทคโนโลยีมันเจริญ ในวัดเราก็มีไว้ตัวหนึ่ง เอาไว้ประสานงาน นี่หลวงตาท่านพูดบ่อย มันก็ระดับหนึ่งแล้ว

หลวงปู่มั่น แล้วมาหลวงตา แล้วท่านพูดบ่อยมากเลย บอกว่าเขาดูเว็บไซต์ที่อเมริกาแล้ว เขาเขียนถามมา บอกว่าแต่เดิมก็เห็นพฤติกรรมของพระ เขาหมดอาลัยตายอยากแล้ว ศาสนามันหมดมรรค หมดคราวแล้ว พอมันได้ฟังเว็บไซต์ เทคโนโลยีมันก็ได้ประโยชน์ตรงนั้น

แต่มันก็มีผลเสีย ผลเสียนี้เราดูตลอด เวลาถามปัญหาเข้ามา คนถามปัญหาเข้ามานี้ เพราะอะไร เหมือนกับเขียนจดหมาย พอเขียนจดหมายมันจินตนาการอย่างไรก็ได้ ดูอย่างเว็บไซต์ คุณก็เขาเล่นกัน ถ้าต่อหน้าเราไม่กล้าคุยกันนะ มันอาย มันมีมารยาทนะ แต่ถ้าเล่นในเน็ตเนาะ มันพูดได้หมด มันไม่เห็นหน้ากันใช่ไหม มันก็พูดได้หมด

แล้วนี่พอลำถามอย่างนี้มา มันออกมาแล้ว เราไม่ได้ถามไฉน คือความคิดของเขามันเป็นสัญญา มันไม่เป็นความจริงเยอะนัก ไอ้คำถามมานี้ ประสาเรามันเป็นขยะมากกว่าความจริง ไอ้พวกขยะมาเราก็ต้องกรอง

มันเป็นประโยชน์ ใครๆ ก็ถามเข้ามาได้ แต่ไอ้เวลามันเป็นขยะ เราต้องดูมันว่าอะไรเป็นขยะ ประเราคือคำถามไม่จริง เราฟังวิทยุหลวงตา คนถามปัญหา พอเขาถามปัญหา หลวงตาท่านตอบ เรารู้อะไร เพราะถ้าคนมันเป็น คำถามมันต้องดีใจ คนเป็นนะ คำถามมันจะถามถูกต้อง ถ้าคำถามมันถามผิดนะ แสดงว่าอันนี้ผิดแล้ว แล้วพูดถึงบางที่มันเป็นตำราเขียนมาเลย ไอ้เนี่ยมันแหย่งๆ เลยนะ มันไม่ใช่หรอก

แต่ถ้ามันเป็นที่โงมมาถามเองอย่างนี้ ปัญหามันผิดแล้วใช่ไหม พอปัญหามันผิด เราก็บอกว่าให้ถามใหม่ ให้พูดออกมาจากความรู้สึก ให้พูดมาจากข้อเท็จจริงนั้น แล้วมันก็แก้ได้ แต่ถ้ามันถามมาจากปัญหาผิด มันตอบก็ตอบไปตามข้อมูลผิด เห็นไหม

ผลดีมันก็มี ผลดีมันคือว่ามันให้โอกาสคนได้ฟังของดี แต่เวลาคำถามมา แต่ถ้ามาถามด้วยตัวเอง โอ้โฮ! เคลียร์เลย ผิดถูกว่ากันไปอย่างนั้นเลย ประโยชน์มันก็มี ฉะนั้น พอมารับเรา มันต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว

เราย้อนกลับถึงพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเทศน์อยู่กลางป่า ปัญจวัคคีย์ ๕ องค์ ชัมมจักกัปปวัตตนสูตร จนมาถึงปานนี้

ยิ่งเดี๋ยวนี้ คูลี เวลาพูดไปแล้วถ้าเข้าเว็บไซค์นะ ไปทั่วโลกเลย เวลาของคนสั้นลง เพราะเวลามันเหลือเยอะมาก เมื่อก่อนข่าวสารจะไปแต่ละภูมิภาคช้ามาก เดี่ยวนี้เร็วมาก แล้วอย่างนี้บ๊อบ พวกเราหลงกัน พวกเราหลงลืมตัว ลืมตัวว่าเป็นปัญญาชน ลืมตัวว่ามีปัญญา ลืมตัวว่าทุกอย่างสะดวกสบาย ไอ้สะดวกสบายมันแก้กิเลสไม่ได้

นี่เราอยู่ในยุคปัจจุบันนี้ ประสาเรา โอ้โฮ! ปีแรกๆ คูโฆราราม เหมือนคนบ้า ไม่เอาอะไรเลย อะไรก็ไม่เอา ทีนี้พอมาคูไปๆ มันพิจารณาอย่างนี้ คูหลงงุ่มง่าม แล้วคูนี่ คูหลงตา แล้วมันปิดกั้นตรงนี้ไม่ได้ ทีนี้เพียงแต่เราจะใช้มันอย่างไร เราใช้มัน ไม่ใช่มันใช้เรา เราจะใช้ประโยชน์จากมัน

อันนี้ก็เหมือนกัน แล้วถ้าเราเกิดมาเป็นมนุษย์ ความเป็นมนุษย์ใช้เรานะ เพราะเราไปคิดถึงที่ความเป็นมนุษย์ มนุษย์ใช้เรา แต่ถ้าเราใช้มันนะ มนุษย์สมบัติมันทำให้เกิดอริยกรรมขึ้นมา มันแปลกแปลกกว่าพวกเรานับถือเทวดา อินทร์ พรหม แต่ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมต้องมาพึ่งเทศน์ครูบาอาจารย์เรา มันกลับกันนะ เราเป็นมนุษย์มันมีร่างกาย แต่พอเป็นเทวดา อินทร์ พรหมเราคิดว่าสูงส่ง แต่เทวดา อินทร์ พรหมมันก็ภพหนึ่งเหมือนเรานี้แหละ แล้วมันก็น้อยเนื้อต่ำใจเหมือนเรานะ เทวดานี้ เพราะเทวดา ทำไมพระอินทร์ถึงต้องมาใส่บาตร เพราะว่าสมบัติไม่เท่าเขาไง เพราะมันไปวัดกันที่สมบัติ สมบัติคือพลังงาน คือแสงของใครสว่างกว่าแล้วพระอินทร์ที่ว่าได้ปกครองแสงสว่างกว่าเพราะเคยทำบุญกับพระพุทธเจ้ามาก่อน แล้วมาใส่บาตรพระก็สาปปะ

เราคิดถึงความทุกข์ดี เราเกิดเป็นเทวดาแล้วมีความสุขใจ แต่เทวดาก็อมทุกข์นะ ว่าเรต่ำกว่าเขาไง เราอยากจะทำบุญกับเขา แต่อ่านาจาสนาเราต่ำกว่าเขา แต่เรามีตำแหน่งสูงกว่าเขา เทวดาทุกข์ใหม่ ถ้าไม่ทุกข์ ทำไมต้องกระเสือกกระสนลงมาใส่บาตรพระ

ทีนี้เราไปมองกลับกันเองว่าเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมสูงส่ง มันเป็นสถานะเฉยๆ เหมือนเรานี่แหละ เหมือนเราเวลาเรามีความสุข เวลาเรารื่นเรริงนี่เทวดา เวลาเราทุกข์จนเจ็บใจ เวลาเราเครียดนั้นละนรก นรกเป็นอย่างนั้นนะ นี่สวรรค์ในอก นรกในใจ แต่ถ้ามันตายแล้วเป็นสภาวะแบบนั้น แล้วมันก็เวียนอยู่อย่างนี้ มันเวียนอยู่อย่างนี้มันเป็นอดีตอนาคตไป เราก็ก๊วยเพลิดไปกับตรงนั้นไป

แต่ถ้าในปัจจุบัน ในชีวิตเรามันมีครบ สุขก็เป็นเทวดา ทุกข์ก็เป็นนรก แล้วเราจะทำอย่างไรให้มันพ้น แล้วมันเดือนเราตลอดเวลา เพราะเรามีสติรู้ตัวตลอดเวลา เป็นเทวดานะ อยู่ได้ปกครอง คุณิ เวลาเกิดสงครามรบกันนะ รบกันด้วยฤทธิ์ก็รบกัน เราดูแล้วมันไม่ต่างกับภพมนุษย์นี่หรือ มันไม่ต่างกัน เพียงแต่สถานะเท่านั้นเอง ไม่ต่างกันเลย แล้วเราไปปรารถนาเอาแต่สิ่งที่ดีที่งาม

แต่พูดประราณะ พูดถึงในวัฏฏะ ถ้ามันเกิดที่สุขกว่าดีกว่าเกิดที่ทุกข์ เกิดสุขกว่าคือเกิดบนเทวดา อินทร์ พรหมมันสุขกว่า เกิดที่นรกมันทุกข์กว่า เราต้องเลือกไปที่ดีกว่าเป็นธรรมดา เราถึงต้องทำบุญนี่ไง ไอ้ทำบุญมันก็ขับเคลื่อนไปอย่างนั้น ถ้าไม่ทำบุญ อย่างว่าโดยสามัญสำนึกมันก็ต้องทำบาป ไอ้อยู่เฉยๆ นี้น้อยมาก

แต่ถ้าเราทำของเรา เรามาแก้ไขของเรา แก้ไขของเรา ถ้าแก้ไขนี้ควรภาวนา มันไม่มีสิ่งใดดีกว่านี้เลย แล้วตั้งสติ เวลาว่าทำทุกข์ทำยาก มันจะยากขนาดไหนก็ต้องทำ มันเหมือนเราเลยละ ในเมื่อเรารู้สิ่งใดที่ดีทำไม่เอา หลวงตาท่านเทศน์อย่างนี้เลยนะ ท่านพูดว่า เราเกิดมาแล้วเหมือนเข้าไปห้างสรรพสินค้า แล้วมันจะเอาอะไรออกมา นี่ก็เหมือนกัน เราเข้ามาในศาสนา แล้วเราจะเอาอะไรออกมา ออกมาคือตายไป เวลาตายไปได้อะไรติดมือไป แล้วตอนนี้อยู่ในห้างสรรพสินค้าหยิบอะไร หยิบเอาทุกข์ ถ้าหยิบเอาดีมันก็หยิบเอาดี มันมีโอกาสทำได้นะ

สังเกตได้ไหม เวลาคนมาถามปัญหาเรา ทุกคนเวลาปฏิบัติแล้วขัดข้อง หรือปฏิบัติแล้วมีความสงสัย ปฏิบัติแล้วมันเกิดอะไรขึ้น แล้วมันแบบว่ามัน ๕๐-๕๐ หรือว่ามันไม่แน่ใจมาหาเรา เรายืนยันตลอดเวลาเลย ต้องอย่างนี้ๆ

มันบอกเป็นไปไม่ได้

เราบอกเป็นไปได้อ่างเอ็งเป็นได้ เราจะบอกว่าคำยืนยันอย่างนี้มันยืนยันเพราะอะไร ยืนยันเพราะมันทำจริงแล้วมันได้จริงแล้วมันต้องเป็นอย่างนี้ แต่เวลาเราปฏิบัติกันมันไม่ถึงใจ มันปฏิบัติแล้วมันกำกึ่ง หรือความเป็นไปมันยังเป็นไปไม่ได้ แล้วเราก็สงสัยใช่ไหม แล้วถ้าเกิดไม่มีหลักนะ มันก็ต้องเป็นไปตามความสงสัยนั้นนะ ฉะนั้น เวลาใครมา ฟัง ยืนยันเลย

เมื่อวานมีคนหนึ่ง มาถึงบอกเลขนะ พอมันเข้ามาแล้วมันระเบิดหมด

เราว่าไอ้กรรมคุณมาอีกแล้ว เราก็ใส่เลย บอกกูไม่เชื่อมีง

ผมขออนุญาตเถียง เขาว่านะ เขาเถียงใหญ่เลย

เราบอกมันจะมานี้มันต้องมีพื้นฐานของมันมา พื้นฐานของมัน อย่างเราต้องนับ ๑ ๒ ๓ ขึ้นมา ไม่ใช่มีงมาบอกกูมีเงิน ๑,๐๐๐ มีงไม่บอก ๑ ๒ ๓ ๔ ถึง ๑๐๐ กูไม่เชื่อมีงหรือ

มันก็เริ่มพูดไป บอกว่าเขาไปอยู่กับหลวงปู่ชอบตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ เขาเป็นคนเซ็นรถหลวงปู่ชอบเอง เขาทำสมาธิมาก แล้วถ้าทำผิดทำถูก หลวงปู่ชอบยกมือ หลวงปู่ชอบพูดไม่ได้ หลวงปู่ชอบจะยกมือกับปฏิเสธเท่านั้นเอง

เขาทำมา ๓๐-๔๐ ปี แล้วพอทำอย่างนั้นบอกว่าผิดหมด

ขอเถียง โอ๊ย! เถียงหน้าคุณเลย เถียงใหญ่

ไม่ได้ถามชื่อเขาเนาะ เขาบอกเขาไปอยู่กับหลวงปู่ชอบตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ แล้วก็มาอยู่บ้านตาด อยู่มาทุกวันนะ แล้วก็ทำของเขา เขาบอกว่าธรรมะมีอยู่ทั่วไป

เราบอกถ้าธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะมีอยู่ทั่วไปนะ พระอาทิตย์มันก็เป็นพระอรหันต์ เพราะสิ่งที่มีพลังงานมากที่สุดคือพระอาทิตย์

เพราะคำพูดมันฟ้องเลยว่าธรรมะมีอยู่ทั่วไป ธรรมะมันจะเกิดเอง ธรรมะจะเป็นเอง มันเป็นไปไม่ได้ มันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นธรรมะ คุณ เราตั้งสติเราก็รู้ใช่ไหม เราเดินจงกรม เรานั่งภาวนาขนาดไหนเสื่อมสภาพคืนนี้เรารู้หมด แล้วถ้าเราเจริญขึ้นมาเราต้องรู้ดี มันต้องบอกคุณดี ไอนี้มาถึงเหมือนกับมันไม่มีเหตุมีผล มันลอยมา

เราบอกอย่างนี้กรรมมันผูก กรรมมันเกิด กรรมมันเกิดมันไม่มีเหตุผลหรอก เราสร้างไม่
เป็นหรอก มันเกิดขึ้นมาเอง เขาก็เถียงของเขาไปใหญ่เลยละ สุดท้ายเราบอกมึงสงสัยไหม

สงสัย

แล้วก็บอกอย่างนี้ถ้ามันเป็นจริง เขาก็เริ่มพยายามพูดถึงของเขาไปว่าเขาปฏิบัติมาของ
เขาอย่างนั้นๆ ตั้ง ๒๐-๓๐ ปีแล้ว แต่เขาไม่พูดออกมาเพราะมันเนิ่น แล้วพวกนี้ชอบฤทธิ์ไฉน มาถึง
นะ เราอยู่ในนี้เขาไม่เรียกหรอก เขานั่งอยู่นั่นนะ เขาก็นั่ง คือส่งกระแสจิต พวกนี้เขาชอบฤทธิ์ แล้ว
กินน้ำร้อนออกมาพอดีใจ เขาบอกว่าเขาไม่พูดหรอก เราต้องรู้ เขากำหนดจิตแล้วต้องรู้ ทุกอย่างก็
ต้องรู้หมด

ทีนี้พออธิบายสุดท้ายแล้วยอมรับว่า สมุจเฉตปทานมันเป็นอย่างนั้นๆ อย่างนี้เป็นตังค
ปทาน

เขาบอก ใช้อย่างนี้ผมเป็นตังคปทาน คือการปล่อยวางชั่วคราว เพราะเขาปล่อยวางขนาด
ไหนเขาพูดได้ แต่ก้นบึ้งของเขาสงสัยใจ ถ้าคนสงสัยนะ พูดอะไรเหมือนกับเราพูดไม่เต็มปาก พูด
อะไรแล้วมันยัง เพราะเราไม่สามารถลงไปได้หมด แต่ถ้าเป็นสมุจเฉตปทานนะ มันจะพูดได้ ๑๐๐
เปอร์เซ็นต์แล้วไปหมดตัวเลย แล้วยืนยัน ถ้าตายก็ตายเลย ไปหมดเลย แต่นี่มันพูดไปเกือบหมด
เลย เกือบหมด แต่มันยังสงสัย มันเลยยอมรับใจ

เขาบอกว่าเขาได้ฟัง พูดถึงซีดี เขาได้ฟังกิเลสอำพราง พอฟังกิเลสอำพรางแล้วมันบึ้ง มัน
ปล่อยหมดเลย มันปล่อยแล้วมันตัดอายตนะหมดเลย เสียงไม่เข้า ทุกอย่างไม่เข้าเลย ได้ฟังกิเลสอำ
พราง ใครฟังอะไรแล้วได้ประโยชน์จะตามนั้น นี่พูดถึงการยืนยัน การปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติแล้วเป็น
ความจริงของมันนะ แล้วมันเกิดที่นี้ ชีวิตเรากำลังสำคัญมาก เวลาถ้ายังไม่ได้ฝึกใฝ่ในธรรมะ เราก็
เพลิดเพลิดกับชีวิตโลก แต่จริงๆ แล้วก้นบึ้งใจมันทุกขนะ มันทุกข์เพราะในสัจจะธรรมของ
พระพุทธเจ้าไง ในสโมสรรสนิบาตอยู่ทุกดวงใจว่าแห้วจริงๆ เราอยู่นี้ว่าแห้วนะ เห็นอยู่ในบ้าน
ครีกครื้น ทุกอย่างพร้อม แต่ลึกๆ แล้ว อืม! อะไรวะ จะไปไหนวะ ลึกๆ ทุกดวงใจ ลึกๆ โดย
ธรรมชาติของมัน เอ! จะไปไหน จะอยู่อย่างไร ลึกๆ มันมี

ถ้าเรามาสันใจทางนี้ สนใจทางศาสนาบ้าง มันจะเริ่มเห็นคุณค่า พอเห็นคุณค่าแล้วถ้าใคร
เข้มแข็งขึ้นมา จะอยู่บ้าน จะอยู่ไหน หลวงตาพูดบ่อย เราฟังหลวงตา หลวงตาทำนพูดบ่อยว่าก่อน

นอน ๕ นาที ๑๐ นาทีก็ให้ฝึกให้หัด เพราะมันไม่มีอะไรดีไปกว่านี้หรอก ก่อนนอนก็ ๕ นาทีให้กราบพระ ท่านพูดบ่อยเนาะ ก่อนนอนก็หัดกราบพระบ้าง อิติปิโสฯ หน้อยก็ยังดี แล้วนั่งภาวนา

แต่พระเราไม่ต้องพูดถึง เพราะมันอดอาหารกันครึ่งวัดก่อนวัด แล้วมันเร่งเต็มที่เลย จนมันบางที่ต้องบอกว่า ฟ้ำลั่น ภูไม่ชอบใจเลย มึงอดอาหารตลอดไปไม่ได้ มันต้องออกเป็นคราวเป็นเวลา เพราะฟ้ำลั่นมันอดที่มันอดตลอดเลยนะ มันไม่กินข้าว มันไปกินเอาตอนบ่าย แต่เราบอกมันไม่ถูกต้อง เพราะอย่างไรเราต้องรักษาตัวเราไว้ เพราะเรามองสภาพแบบนี้ ต่อไปพอแก่เฒ่าขึ้นมา มันจะเป็นโรคภัยไข้เจ็บแล้วเราจะต้องมาดูแลมัน

ตอนนี้มันทำได้ใช่ไหม ถ้าร่างกายยังแข็งแรงทำได้ทั้งนั้นนะ แต่ต่อไปถ้าร่างกายมันทรุดขึ้นมาละ แล้วมันก็ต้องมาดูแลกันใช่ไหม นี่ไง ทำอะไรให้มันสมควร เพราะเวลาเราชุดงค์ไปมันอยู่ในท่ามกลางวิกฤติใจ คือพระมันหลากหลาย แล้วเราจะไปทำอะไรโดยที่บีบรัดตัวเอง เวลามันเกิดวิกฤติขึ้นมาเราจะเอาตัวรอดไม่ได้ ฉะนั้น เราถึงทำพอที่ว่าเราจะหลบหลีกได้ อย่างเช่นอดอาหาร ๕-๖ วัน มาฉันสัก ๒-๓ วัน ฟั้นฟูร่างกายให้พร้อมเสมอ ถ้าเราเจออะไรบีบ สมมุติว่ามีเหตุการณ์บีบ เราจะอดได้มากกว่านั้นหรือเราจะร่นได้อย่างนั้น

โอ้! การปฏิบัตินะ ช่างในก็ต้องต่อสู้นะ แล้วอยู่ในสังคมของพระ ถ้าหมู่คณะที่ดีเขาจะส่งเสริมกัน ถ้าเป็นการล้อเล่นในวงการพระก็อีกอย่างหนึ่ง แต่บางที่มันก็มีทิวฎีเหมือนกัน เราก็ต้องหลบหลีก หลบหลีก แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร แพ้เป็นพระ

แพ้เป็นพระนะ แต่ถ้าเป็นกิเลสมันรับไม่ได้ แพ้เป็นพระ เป็นพระอย่างไร เป็นพระคือมันชนะกิเลสไง ถ้าเราไม่ยอมแพ้ ไม่ยอมแพ้นี้กิเลสมันชนะเรา ชนะแล้วเรากระทบกระเทือนเขากระทบกระเทือนคือมีปัญหาไง พอมีปัญหาเสร็จแล้วมันกระเทือนไปถึงหมู่คณะ คือในสังคมมันก็ต้องกระเทือนเป็นธรรมดา แล้วถ้าเหตุการณ์มันแรงก็กระเทือนครูบาอาจารย์ด้วย แต่ถ้าเราแพ้บีบ เป็นพระบีบ ประเสริฐบีบ เหตุการณ์กระทบกระทั่งมันไม่เกิด เราชนะ ตนเอง เราหลบหลีกไง

ใหม่ๆ ก็ไม่ยอม เพราะนิสัยเรายอมใคร แต่พอมันมาภาวนามันมาเห็นผลไง เห็นผล เห็นความเป็นไปของคุณธรรม แล้วพอมันใช้เหตุผลอย่างนี้มาพิจารณาแล้วมันชนะใจตัวเอง แพ้เป็นพระ แล้วเป็นพระ เป็นพระอย่างนี้

แล้วเวลาพอเราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา ก็ว่าเราอยู่ในวัดแล้วมันมีปัญหา พวกพระเด็กๆ มันมีปัญหาหะ เราบอก เฮ้ย! กิณกรรม กิณกรรมคือแบบว่าถ้าเราแพ้ เราไม่ไปยุ่งกับเขา นี่กิณกรรมะ กรรมะคือสิ่งที่ประเสริฐ คือกิณคุณกรรม แต่ทางสังคมเจ็บนะ เจ็บที่ว่าไม่มีน้ำยาใจ เจ็บที่เขาเหยียด หยันได้ไง เขาเหยียดหยันได้

แต่ในทางกรรมนะ เราชนะเรา เราบอกเลย กิณกรรม กิณกรรมคือกิณความภูมิใจใจ คือ ไม่ใช่เราถอยแบบ โง่บ้าเซ่อใจ เราถอยแบบเรามีสติใจ เราถอยแบบเรารู้มีสติ ถอยแบบมีสติ ถอยแบบไม่เจ็บปวด กิณกรรม แต่กว่าจะคิดอย่างนี้ได้ เราอยู่ในสังคม ใหม่ๆ โดยมากแล้วก็มีความคิดอย่างนี้ขึ้นมา แล้วมันปฏิบัติขึ้นมา คิขึ้นเรื่อยๆ คิขึ้นเรื่อยๆ คิขึ้นเรื่อยๆ

แต่ถ้าพูดถึงเอานิสัยส่วนตัวนะ โอ้! ลุยแล้ว ลุย นี่ไม่ ตอนอยู่บ้านตาด บางทีถ้ามันแรง ขึ้นมา เราจับมือพระเลย การลุยของเราคือจับมือ ไป ขึ้นไปหาหลวงตาด้วยกัน คือไปพูดปัญหาให้ หลวงตาฟังใจ ไม่มีใครกล้าหอก เพราะพวกนี้ไม่มีเหตุผล มันไม่มีใครกล้า

เวลาเข้ามาปฏิบัติแล้ว ถ้าคนไม่ได้คิดนะว่าเข้าไปในวงการพระนี่กว่าในวงการพระคือผ้าขาว เราก็คิดเหมือนโยม บวชพรรษาแรก นึกว่าบวชเข้าไปแล้วนี่ โอ้โฮ! พระต้องสะอาดบริสุทธิ์ ต้องส่งเสริมกันนำคุณเลยนะ ไปถึงก็ถือเนสัชชิกเลย ไม่นอน ทุกอย่างไม้อะไรเลย ไม่ถึงครึ่งเดือนเท่านั้นนะ กระแสไหลมาเข้ามา ฟุ้งเข้ามานี้หมดเลย เด่นนะ เสร็จ เราถึงมาพูดบ่อย โคนแรงมาก

แล้วเรามาพูด เวลาพระใหม่ๆ บวชแล้ว แล้วมีปัญหา เราจะพูดให้เขาฟังให้เขามีกำลังใจ เวลาใครทุกข์มานะ เราจะบอกคนที่ทุกข์กว่า ให้ความทุกข์เขาเป็นความทุกข์เล็กๆ เขาจะได้ไม่ต้องทุกข์ เวลาเขามีปัญหามา เราบอกว่าเอ็งเห็นหมาไหม หมาฝูงมันไล่กัดหมาตัวหนึ่ง ไอ้หมาหมู่ เอ็งเห็นไหม

เห็น

บอกหมาหมู่มันกัดหมาตัวนั้นนะ กูนะคือหมาตัวนั้น กูเคยโดนหมาทั้งฝูงรุมกัดกูนี่ รุมกัด กูแล้วรุมกัดกูอีกเยอะมาก แล้วหลายหน ก็ว่าเขาโดนน้อยกว่าเราไง ไอ้ที่เอ็งโดนๆ มา น้อยกว่ากู เยอะนัก

เพราะเราโดนมาอย่างนี้ เวลาเราปกครองพระ เราถึงจะให้สิทธิเขามาก ถ้าไม่ผิด เรายังเตือนเฉยๆ แต่ถ้าผิดก็เอาเต็มๆ เหมือนกัน

แล้วเราพูดบ่อย เวลาใครจะไปไหน มิ่งไปนะ แล้วมิ่งอย่านึกถึงกษณะ จะพูดคำนี้ประจำ มิ่งอย่านึกถึงกษณะ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเราไปมาแล้ว แล้วเราโดนอย่างนั้นมาตลอด ทีนี้ในวงการผู้ที่ปฏิบัติ พระก็มาจากคน คนมีกิเลสอย่างไร คนเอารัดเอาเปรียบอย่างไร พระเอารัดเอาเปรียบมากกว่าคน ๒ เท่า ๒ เท่าเพราะอะไร ๒ เท่าเพราะคนมันมีกฎหมายรองรับ มันมีสิ่งสถานะรองรับ แต่พระบวชเข้าไปแล้วธรรมวินัยมันบีบคั้น

คูลี ก่อนเข้าพรรษา พระอยู่กันสุขสบายมาก อะไรก็ได้ พอธันวาคมพรรษาปั๊บ มันโดนบล็อกใจ มันอึดอัด ๓ เดือนนี้ไปไหนไม่ได้ โห้ย! มีปัญหาทั้งนั้น แต่ก่อนเข้าพรรษานะ พระมันผ่อนคลาย โห้ย! อยู่สบาย จะไปเมื่อไหร่ก็เก็บของไป พอเข้าพรรษาปั๊บ ๓ เดือนเหมือนติดคุก อึดอัดแล้ว มีปัญหาแล้ว กิเลสเป็นอย่างนี้ ไม่ได้เลย

ทีนี้พอมาบวชเป็นพระ ทีนี้พระมาจากโยม ทีนี้ถ้าพระมาแล้ว เราจะพูดอย่างนี้บ่อย เมื่อก่อน พระที่ดีๆ พระทองคำ เวลาเขาเจอเขาก็ไปถวายวัด เขาไม่เก็บไว้บ้านนะ พระที่หัก พระที่อยู่ในบ้านแล้วมันเกิดสิ่งไม่ดิงามก็ไปถวายวัด ของดีที่สุดเขาก็ไปไว้วัดนะ ของเลวที่สุดเขาก็เอาไปไว้วัดนะ ฉะนั้น พระก็มาจากตรงนี้ ทีนี้เลวที่สุดกับดีที่สุดไปอยู่รวมกัน ฉะนั้น เวลาเข้าไปในสังคมอย่างนี้แล้ว ทุกอย่างมันแก้ไขได้

เราเคยผ่านอย่างนี้มาเยอะ ทีนี้พอมันมาหาเรา ทุกอย่างเวลามันผิดพลาดมา เขาเสียมาจากที่ไปไหนมาแล้ว บอกไม่เป็นไร ขอให้แก้ไข ถ้าแก้ไข ให้อยู่ ถ้าให้ออกไปแล้วไม่ทำ ไม่ให้อยู่ เพราะมันจะพากันเสียไปหมด นี่พูดถึงสังคมพระที่โยมมองไม่ถึงแล้ว โยมมองไม่เป็น

แล้วถ้าบวชเข้าไปแล้ว สังเกตได้ใหม่ ทุกคนตั้งใจอยากบวช บวชเข้าไปพักหนึ่งแล้วอยู่ไม่ไหว ตัวเองต้องรับภาระในหัวใจของตัวเอง แล้วยังสิ่งต่างๆไป แต่ถ้าเรามีเป้าหมายนะ ทุกคนเวลาบวชอยากจะทำนิพพานหมด ทุกคนอยากพ้นทุกข์หมดเลย ถ้าเป้าหมายอันนี้รักษาไว้ละ อยู่ได้สบายๆ เลย

ทีนี้พอเป้าหมายนี้พออยู่ไปมันชินชา พอมันชินชา ชีวิต เราถึงบอกว่าอยู่ชีวิตพระนะ ทุกข์นะ มันไม่ได้อะไรตั้งใจเลย ใจที่มันได้ตั้งใจอยู่ที่นี้เพราะอะไร เพราะโยมศรัทธา โยมมากันมันถึงได้ตั้งใจ ลองไปที่คนที่เขาไม่สนใจสิ เราอยู่ของเราคนเดียว แล้วเราจุดลงไป ไม่เคยได้อะไรตั้งใจเลย สิ่งที่เราอยากหวัง ไม่ได้ สิ่งที่ไม่อยากได้ ได้ ทีนี้พอมายู่เป็นที่แล้วมันอีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้น ถ้าชีวิต พวกเรามันจะวิตกกังวล เหมือนทางโลก เราต้องมีทุกอย่างพร้อมเราถึงจะอยู่ได้ แต่เป็นพระมันไม่มีอย่างนั้น มันไม่เป็นอย่างนั้น แต่ถ้าเราไปเจอหัวหน้าดินะ พ่อแม่ครู อาจารย์ท่านจะดูแลหมด ดูแลทั้งทางโลกและทางธรรม ทางโลกก็บัจฉัยเครื่องอาศัย ทางธรรมก็หัวใจนี้

คุณหลวงตาพูดน่าฟังมากนะ ถ้าวินไหนหลวงปู่มันจะเทศน์ เหมือนลูกอ่อนกินนม ได้กินนมแม่ ได้ฟังเทศน์ฟังธรรม โอ้โฮ! บางอย่างมันมีตะกอนในใจ มันหลุดหมดคนะ เหมือนเรามีความคิด มีตะกอนในใจ ท่านพูดแล้วมันปล่อยหมด อย่างเราคิดทุกข์ใจ แล้วความทุกข์นั้นหลุดหมดๆ มันจะสุขใหม่

เวลาเราวิตกกังวลใช่ไหม อยากหลุดก็ไปที่นั่น อยากจะเป็นไอ้นี้ มันอยู่ในใจ เวลาท่านเทศน์ขึ้นไป ไอ้สิ่งนี้มันปล่อยหมด มันก็สบายพักหนึ่งๆ เวลาเทศน์ทีหนึ่งมันก็เท่ากับเลาะความกังวลใจไปรอบหนึ่งๆ

ทีนี้เวลาท่านเทศน์ก็ดีใจ เพราะอะไร เพราะเรารู้กิเลสเราไม่ไหว เราสู้ความคิดเราไม่ไหว ความคิดหยาบ ความคิดทุกอย่าง มันก็เกาะๆๆ ท่านมาเทศน์ทีหนึ่งก็ปล่อยทีหนึ่ง ชีวิตก็อยู่สบาย มาทีหนึ่ง พอเดี๋ยวสัก ๒-๓ วันเกาะอีกแล้ว กิเลสมาเกาะอีกแล้ว ท่านก็เทศน์สักทีหนึ่ง แล้วถ้าเราเร่งความเพียรมันก็ไปอีกเรื่องหนึ่งนะ ไปอีกเรื่องเพราะมันมีหลักแล้ว นี่พ่อแม่ครูอาจารย์ มันถึงซึ่งกันมากใจ ลงใจกันมาก

ใครมีอะไร มา ไม่มีอะไร ให้พวกนั้นไปทำงาน เอาแค่นี้ก่อน เอวัง